

βῶσιν εἰς Πάτρας, τὴν μᾶλλον ἀντιπολιτευομένην πόλιν, ὅπου βεβαίως θέλουσιν ἐκφωνηθῇ διάφοροι λόγοι. Ἐκεῖθεν ἐπιβαίνοντες ἐνὸς ἀτμοπλοίου τοῦ κ. Γουδῆ, ὅπερ οὕτω μεταβληθήσεται εἰς θαλαμηγόν, θὰ κάμουν τὸν γύρον τῆς Πελοποννήσου, ἐξερχόμενοι καὶ εἰσερχόμενοι, ἀγορεύοντες καὶ διασκεδάζοντες.

Εὐρύτης πολιτευόμενος ἐνθυμηθεὶς, ὅτι συζητουμένου τοῦ περὶ οἴνων φόρου, ὁ κ. Δεληγιάνης δὲν ἔλαβε τὸν λόγον, εἶπεν ὅτι φαίνεται αὐτὸν τὸν λόγον ποῦ δὲν ἔβανε σ' τὴν Βουλὴν θὰ τὸν βάνῃ σ' τὰς Πάτρας.

Αὔριν ἀναχωρεῖ ὁ κ. Λεωνίδας Δελιγεώργης εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου θὰ διαμεῖνῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας, ὅθεν θέλει ἐπιστρέψει τὴν παραμονὴν τοῦ πάσχα, μετὰ δὲ τὰς ἐορτάς ἀναχωρεῖ δι' Εὐρώπην μετὰ τῆς ἀξιοτίμου Κυρίας του, ἐπανακάμπτων ἐκεῖθεν κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Πρωτοφανές! Ἕνας λόγος ποῦ κόπηκε σ' τὴ μέσῃ διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἀκροατηρίου· ὁ λόγος οὗτος ἦτο τῆς δεσποσύνης Κεχαγιᾶ, διευθυντρίας ἐνὸς παρθεναγωγείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ λεγομένου Ζαππείου, ἡ δὲ αἰθουσα ἡ τοῦ Παρρασσοῦ, καὶ τὸ πλῆθος γυναικες καὶ ἄνδρες. Περίεργος ἡλεκτρισμός τῆς γυναικός. Οὕτε ὡς ρήτωρ εἶνε γνωστὴ, οὕτε ὡς φιλόσοφος ἡ φιλόλογος φήμην ἔχει, οὕτε δεινὴ τις εἶνε συγγραφεὺς, οὕτε ἀπαγγελίαν γοητεύουσιν διελαλήθη ὅτι ἔχει, οὕτε κάλλος ἐπὶ τέλους ἔξοχον. Μόνον διότι εἶνε γυνὴ, ἔσυρε κατόπιν τοῦ ὀνόματός της τόσον κόσμον, ὅσος ἤρκει διὰ δέκα πτωχοὺς ρήτορας τοῦ ἀχαρίστου, ἀσχήμου, ἀχρείου καὶ ἰσχυροῦ λεγομένου φύλου.

Καὶ ἐγέμισεν ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ συλλόγου, καὶ ἐγένετο ἀπαγωγὴ καρχέλων καὶ διασκελίσαι αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ πλῆθους καὶ ἐπληρώθησαν γυναικῶν τὰ ἐντευκτήρια καὶ τὰ καφενεῖα τῶν γυναικῶν καὶ ἔσκασαν αἱ σκάλας καὶ οἱ διάδρομοι καὶ ἐλείποθιμι αὐτὴ ἡ αὐλὴ τοῦ Συλλόγου, ὅτε σπρώχνουσα καὶ σπρωχνομένη ἡ ρήτωρ ἀνῆλθε τὸ βῆμα, καὶ ἤρξατο λαλοῦσα, ἐν ᾧ τὸ πλῆθος ἔσκανε, ἐβόα, ἐθερμαίνεται, ἐπύρεττε καὶ ἐπὶ τέλους ἐποδοκροτεῖ. Καὶ κἀνκεῖ· νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν, ἕως ὅτου ἐδέησε νὰ διακοπῇ τὸ μάθημα καὶ νὰ ἀναβληθῇ δι' ἀπόψε, ὅχι πλέον μὲ ἐλευθέραν εἴσοδον, ἀλλὰ μὲ εἰσητήρια.

Βλέπομεν πάλιν ἀναγγελλομένας παοσφοράς ὁμογενικὰς ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Συλλόγου, σκοπὸν, λέγει, ἔχοντος νὰ κάμῃ θέατρα καὶ δράματα, κατὰ 100 δραχμαῖς τοῦ Μελαῖ, κατὰ 100 τοῦ Σκουλοῦδῃ, κατὰ ἄλλαις τοῦ Νεγρεπόντῃ, καὶ πολὺ φοβούμεθα μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν γίνονται αὐθορμήτως, ἀλλὰ δι' ἀναφορῶν ἐπαιτικῶν πρὸς τὴν ὁμογενικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ γενναιοδωρίαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σύλλογος συνίσταται ἀπὸ καλοῦς νέους, συμβουλευόμεν νὰ ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα εἰς τοὺς δωρήσαντας, διότι μὲ τὰ βρωμοχρήματα αὐτὰ αἱ ψωραλέαι αὐταὶ ψυχαὶ νομίζουν ὅτι ἀποκτώσι δικαιώματα κατακτητῶν ἐπὶ ραγιάδων. Μὲ ἑκάτον καὶ διακόσας δραχμαῖς τῶν ὁμογενῶν θέατρα δὲν γίνονται. Θέατρον ἐλληνικὸν θὰ κάμῃ τὸ ἔθνος καὶ μόνον τὸ ἔθνος. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἑθνικὸς Σύλλογος πρέπει νὰ ἐντρέπεται τὴν προσωνομίαν του, ὅταν καταντῇ νὰ τρέφεται μὲ τὰ περισσεύματα τῶν ὁμογενικῶν τραπέζων.

Τὴν 14 ἀπριλίου εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου. Πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 452)

Ἀλλ' αὖ μὴ ἰδοῦσα αὐτὴν, εἰς τὴν αὐλὴν, ἄφησε τὴν θύραν ἡμίκλειστον, εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὅπου ἤρχισεν ἀμέσως νὰ καθαρίζῃ τὸ ἰσόγειον, ἐτοιμάζουσα συγχρόνως καὶ τὸ πρῶτο γάλα, ὅπερ συνίστατο ἄλλοτε μὲν ἐκ σοκολάτας, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀπὸ κρέας ψητὸ μὲ βουτυρον· τὸ γάλα τὸ μετέφερεν ἡ ἰδία καθὲς πρωΐ. Ἀμα προητοίμασε λοιπὸς τὴν σοκολάταν καὶ τῆς φρυγανιῆς ἐφώναξε τὴν Ἰωάνναν πιστεύουσα ὅτι ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν της· ἀλλὰ μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν εἶπε καθ' ἑαυτήν·

— Ὅα εἶνε σ' τὸν κῆπον.

Ἐξελθοῦσα τῆς οἰκίας περιῆλθε τὸν κῆπον παρατηροῦσα πανταχοῦ καὶ καλοῦσα.

— Κυρία Ἰωάννα! Κυρία Ἰωάννα.

Οὐδεμίαν πάντοτε ἀπάντησιν.

— Νόστιμο, ἐπιθύρισε, προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς νεάνιδος.

Ἰδοῦσα τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου συντετριμμένον καὶ ἡμίκλειστον καὶ τὴν κλίμακα στηριγμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἤσθάνθη βίαιον κλονισμόν εἰς τὸ στῆθος της.

— Θεέ μου, τί τρέχει; ἐσκέφθη.

Προησθάνθη τὸ δυστύχημα καὶ μετὰ μεγάλης ταραχῆς ἀνέβαινε τέσσαρα τέσσαρα τὰ σκαλιά. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς Ἰωάννας ἦτον ἀνοικτὴ καὶ εἰσῆλθεν, ὅταν ἔβαλε γοερὰν κραυγὴν. Βίδε τὸν καῦμενον τὸν Φιντέλην ξαπλωμένον κάτω, νεκρὸν καὶ τὸ δωμάτιον, ἐξαιρέσει τῶν ἐνδυμάτων τῆς Ἰωάννας, ἅπερ δὲν εὕρισκοντο πλέον ἐκεῖ, ἄνω κάτου, ἅψ' ὅτου καταλάβαινε, ὅτι φοβερά πάλιν ἐγένετο μετὰ τῆς νεάνιδος καὶ ἐνὸς ἢ πολλῶν ἀτόμων. Ἀναίσθητος ἡ παραφρων ἐκ τοῦ τρόμου, ἡ Γερτρούδῃ κατῆλθε τὴν κλίμακα μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς καὶ κατὰ τὴν ἀνοδὸν της, ὤρμησεν ἐξω τῆς οἰκίας καὶ ὠχρὰ, μὲ λελυμένην τὴν κόμην, ἤρξατο νὰ τρέχῃ ἐν τῇ ὁδῷ κραυγάζουσα·

— Βοήθεια! Κλέπται!

Γυναῖκες τινὲς καὶ παιδιὰ ἔδραμον καὶ ἀπετέλεσαν ὁμιλόν τινα. Τὸ χωρίον ἦτο σχεδὸν ἔρημον, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὅλοι οἱ χωρικοὶ εὕρισκοντο εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀσχολούμενοι μὲ τὸν θερισμόν τοῦ σίτου καὶ τὸ δέσιμον τῶν στάχων. Ἡ Γερτρούδῃ ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μεταβαίνουσα εἰς τὸν κ. πάρεδρον παρὰ τῷ ὁποίῳ τινάχθηκε μέσα

τοῦ Πανεπιστημίου διὰ λόγου τοῦ κ. Ἀναστασίου Γενναδίου. Σήμερον συνέρχεται ἡ Σύγκλητος ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τούτου. Εἶνε σωστὸν, ἀφοῦ δὲν ἐορτάζομεν τὴν 25ην Μαρτίου, νὰ πανηγυρίζωμεν τὴν ἐνδοξον Ἑξοδον, ἡμέραν δόξης καὶ τραγωδίας, ἀφοῦ μάλιστα ἔχωμεν τοιούτους πανηγυριστάς, οἷος ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ ἐνσαρκῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶτημα τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος.

Περὶ τῆς δημοσίας γνώμης τῶν Πατρῶν εἰς ἀνταποκριτῆς ἐπανορθῶν τὰ περὶ συλλαλητηρίου ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν Ἀχαιοῦ ἐπισταλέντα, γράφει : « Αἱ Πάτραι ὀργίζονται, αἱ Πάτραι ἐνθουσιῶσιν, λέγει ὁ Ἀχαιός. Ἐγὼ λέγω : ὁ Γιωργάκης ὁ Ροῦφος ὀργίζεται, ὁ Θάνος Κανακάρης ἐνθουσιᾷ. Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο κόμματα τῆς πόλεώς μας καὶ ὅ,τι θέλουν γίνεται. Ὑπάρχει καὶ τρίτον κόμμα, τῶν ἀνεξαρτήτων, ἀλλὰ δὲ, εἶναι εἰς θέσιν ἀκόμη καὶ νὰ ἐπιβάλῃται. Ἄν ὑποτεθῇ ὅτι εὕρισκετο ἐνταῦθα ὁ Γεώργιος Ροῦφος καὶ διέταττε τοὺς παλληκαράδες του νὰ φοβίσωσι τὸν κόσμον, διὰ πυροβολισμῶν, τὸ συλλαλητήριον θὰ διελύετο. »

Εἰς τὸ χθεσινὸν φύλλον ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ παρεισέφρουσαν τὰ ἐξῆς λάθη : ἐν στήλῃ 2α, στίχῳ 24φ ἀντὶ ἡ κυριαρχία αὐτῶν γρ. ἡ κυριαρχία τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐν σελίδι 3η, στήλῃ 1η, στίχῳ 27, ἀντὶ ἐπεκτάσεως, γράφει ἐπικρατήσεως.

σὰ βόμβα. Οὗτος εὕρισκετο ἐκεῖ πίνων ὀλίγον κίρς μὲ τὸν ἀγοροφύλακα καὶ ἕνα ἄλλον.

— Κύριε πάρεδρε, ἐκραύγασεν ἡ Γερτρούδη, ἔλατε, ἔλατε γρήγορα ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστύχημα, τί τρομερὸν πρᾶγμα ! Ἐλάτε, ἔλατε γρήγορα !

— Ἡσύχασε, Γερτρούδη ! τί τρέχει ; Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη. Ἄ ! Θεέ μου, Θεέ μου ! Τί θὰ πῇ ὁ λοχαγὸς ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Ἐπινάλ ; Ἡ δεσποσύνη Ἰωάννα. . .

— Αἶ, λοιπόν ; εἶπε ζωηρῶς ὁ πάρεδρος.

— Ἐγινεν ἄφαντος !

— ὦ !

— Τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου τῆς εἶναι σπασμένον, τὸ πᾶν ἄνω κάτω σ' τὸ δωμάτιόν της, ὁ κακόμοιρος ὁ Φιντέλης νεκρός ! . . . Ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ μιὰ σκάλα ποῦ τὴν ἤρε ἀκουμπισμένη ἀπάνω στὸν τοῖχον. Ἄ ! Θεέ μου, τί δυστύχημα !

Ὁ πάρεδρος ὥχριάσε φρικωδῶς.

— Ἄς τρέξωμεν, κύριοι, εἶπε, ἄς τρέξωμεν !

Οὐδὲ κἂν τὰ ποτήριά των ἐσκέφθησαν νὰ κενώσωσι. Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν ὑπῆρχε δωδεκάς γυναικῶν, ἱσάριθμα παιδιὰ καὶ τρεῖς ἄνδρες, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐτάλημνε νὰ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸν κῆπον. Οὗτοι οὐδὲν ἐγνώριζον καὶ ἀλληλοηρωτῶντο.

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ

Οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως ἐκλήθησαν διὰ νὰ κληθῶσιν. Δὲν καταθέτουν σχεδὸν τίποτα, εἰμὴ τὰ γεγονότα τὸ ὅποια δὲν εἶναι βεβαίως ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων.

Πρῶτος ἐμφανίζεται ὁ κ. **Α. Παρίσης**, καταθέτων μόνον ὅτι εἶδε τὴν παρέα τοῦ Σκουζέ μὲ τὴν παθοῦσαν κόρην καὶ τὴν, ὡς τὴν λέγει, Καλλιопήτσαν, εἰς τὴν μπιρρία τοῦ Καλλία εἰς τὰ Πατήσια καὶ διεσκέδαζον, εἶχε καὶ αὐτὸς μίαν ἄλλην παρέα καὶ διεσκέδαζεν.

Ὁ μάρτυς **Τριανταφύλλου** ἀμαξᾷ ὅτι πῆρε τοὺς κατηγορουμένους μὲ τὴν γυναῖκα, δὲν ἐνθυμεῖται καλῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ Σκουζέ ἢ ἀπὸ τοῦ Πρινοπούλου, τοὺς πῆγε στὴν Πεντέλη καὶ ὅτι ἤκουσε μόνον τῆς πιστολιᾶς.

Ὁ περίφημος **Κονάκης** ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι—ἄνθρωπος βουνὰ—ὅστις ὅταν πῆγαινε ἡ νυμφικὴ συνοδεία εἰς Πεντέλην περνοῦσε ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, ζήτησε νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ φαγητὸν, τοὺς ἔδωσε μία γάλισσα, κατὶ ἐλίας φρέσκαϊς, ἀνέβηκε λοντὰ στὸν ἀμαξᾷ καὶ στὸν γυρισμὸ ἀκούγιε μεσ' τ' ἀμαξῇ γέλοια καὶ τραγούδια.

Ἡ συνεδρίασις διαλύεται καὶ ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἐπαύριον, ἥτοι χθὲς περὶ τὴν ἐννάτην.

Μετὰ τοὺς χθεσινούς ἀσημάντους μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως ἐν σύμπλεγμα μαρτύρων συγκεῖμενον ἐκ τῶν κυ-

— Ἡ Γερτρούδη πῆγε στοῦ παρέδρου ζήτησε βοήθειαν καὶ ἐφώναζε κλέπται !

— Νὰ τοὺς, νὰ τοὺς !

Ἡ Γερτρούδη καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀφίκοντο, προηγουμένης δὲ τῆς ὑπηρετηρίας εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ οἱ ἄλλοι ἠθέλησαν τότε νὰκολουθήσωσι τοὺς εἰσελθόντας, ἀλλ' ὁ ἀγοροφύλαξ σταθεὶς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας εἶπεν :

— Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος.

Ἡ ἀπαγορεύσις ἦτο κατηγορηματικὴ καὶ πάντες τὴν ἐσεβάσθησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπηγορεύετο ἡ ἐν τῷ κῆπῳ κυκλοφορία, ἔμειναν ἐκεῖ περισκοποῦντες τὰ περίεξ.

Ὁ πάρεδρος καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας εἶδον ὅτι καὶ ἡ Γερτρούδη εἶχεν εἶδει, οὐδεμία δὲ ὑπελείπετο ἀμφιβολία ὅτι εἰς ἡ πολλοὶ κακοῦργοι ἐσεχώρησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅτι ἡ Ἰωάννα ὑπερησπίσθη ἑαυτὴν κατ' αὐτῶν καὶ ὅτι ὅπως τὸν ἐμποδίσωσι μὴ τυχὸν ὑλακτῆσῃ ἢ δῆξῃ ἐφόνευσαν ἢ ἐστραγγάλισαν τὸν Φιντέλην. Ἀλλ' ὁ πάρεδρος, ἀνοίξας τοὺς σύρτας τῆς σκευοθήκης τῆς Ἰωάννας, παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχον ἀνσκαλευθῇ, καὶ ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν καλῇ τάξει· ἐν μικρῷ τινι κιβωτίῳ, εὐχερῶς διακρινομένων, ὑπῆρχον περὶ τὰ εἴκοσι χρυσᾷ ἢ ἀργυρᾷ νομίσματα. Καὶ ἐπειτα, τὸ ὥρολόγιον μετὰ τῆς χρυσῆς ἀλύσσου τῆς νεάνιδος ἦτον ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς ὥρολογothῆς ὅπου συνεβίβζε ν' ἀναρτᾷ αὐτὸ καθ' ἐσπέραν πρὶν

ρίων Βαρδαρέσου, Δούκα, Νοταρά και Μαύρου, όπως βεβαιώσωσι και οι τέσσαρες το αυτό πράγμα, παρεσκευασμένοι, ως όμολόγησαν άπαντες, υπό του Σκουζέ όπως λάβωσι γνώσιν και κατόπιν χρησιμεύσουν μάρτυρες.

Πρόκειται περί καταθέσεως έναντίον της παθούσης του γαμβρού αυτής, συζύγου δηλ. της αδελφής της, όστις εις μίαν συνάθροισιν προκληθείσαν εις του κ. Σκουζέ και όπου εύρεθ'σαν οι άνω τέσσαρες μάρτυρες, ο γαμβρός αυτής συν-οδεύόμενος με ένα πρώην υπάστυνόν μου Γιανκίνην έβεβαίωσεν ότι και αυτός έστεφανώθη βιαίως υπό της κυρίας Δεσποτάκη και ότι ή μήτηρ—ή πενθερά του—ήτο έν γνώσει της εις Πεντέλην έκδρομής και της γενομένης πράξεως άσελγείας.

Ο κ. Βαρδαρέσος πρώτος διηγείται την σκηνήν αυτήν, όστις έγνώρισε, λέγει, τον γαμβρόν αυτόν πρό δωδεκαετίας. Όμολογεί δε ότι έπίτηδες προσεκληθή υπό του Σκουζέ δια να χρησιμεύσ'η ως μάρτυς. Τίποτε έναντίον της παθούσης δεν καταθέτει· εις την έρώτησιν αν ο γαμβρός όυτος ήτο μεθυμένος, άπαντ'ά όχι. Ο κ. Μομφερράτος έρωτ'ά αν ήτο και ο Βέης εκεί. Ο μάρτυς άπαντ'ά ότι δεν ήτο.

Ο έρωθρός πρώην Διευθυντής της άστυνομίας κ. Δούκας έρωτώμενος υπό του προέδρου τί έργον κάμνει, λέγει, τονίζων την λέξιν ως έν πικρό παραπόνω κατά της κυβερνήσεως του κ. Τρικούπη: **άεργος**. Άρχεται καταθέτων άπαραλλάκτως τά ίδια με τον προηγούμενον, διότι είπομεν ότι οι τέσσαρες αυτοί μάρτυρες ήσαν ως εις και μόνοι, καταθέτων το αυτό γεγονός και εκφέρων και τας αυτάς περίπου κρίσεις, του προέδρου έννοούντος ν' άποσπάσ'η και τοιαύτας παρ' αυτών.

Αί έρωταποκρίσεις μεταξύ Προέδρου και μάρτυρος περί του γαμβρού της νέας:

Π. Γνωρίζετε αν είνε έντιμος άνθρωπος.

Μ. Ήκουσα ότι δεν είνε κακοήθης.

ή γατακλιθ'η. Άναμφίβολον λοιπόν ήτο ότι ή Ίωάννα δεν προσεβλήθη υπό κλεπτών.

— Την δεσποσύνην Ίωάνναν την έκλεψαν, έγνωμοδότησεν ο άγροφύλαξ.

— Την άνήρπασαν δια της βίας και εκ προμελέτης, προσέθηκεν ο πάρεδρος· τουτο είναι άνεπίδεκτον άμφιβολίας.

Ο φόνος του σκυλιού και ή κατάσταση εν ή εύρίσκετο το δωμάτιον άπεδείκνυσεν ότι ή Ίωάννα άντέστη εις τους άρπαγας αυτής· άλλως τε δε μήπως δεν είσήλθον δια του παραθύρου;

Ότε ο πάρεδρος έπλησίασε προς το ρηθέν παράθυρον, κύφα, προς τά εξώ είπεν:

— Ίδου το δικτυωτόν του παραθύρου σπασμένον, ιδού ή σκάλα, εκ των λόγων τούτων οι κάτωθεν εύρισκόμενοι ήρξαντο να έννοώσιν τά συμβαίνοντα.

Έν τούτοις, άφου λεπτομερώς έπεθεώρησε το δωμάτιον της Ίωάννας, ο πάρεδρος εισέδυσεν εις το του Ίακώβου Βαιγιάν, ένθ' ή συνήθης τάξις έπεκράτει. Έμελλε ν' άποσυρθ'η οτε παρατηρήσας την έπιστολήν ήν έγράψε ή Ίωάννα και άφήκεν επί του ήμικλείστου γραφείου άνέγνων:

... Προς τον πατέρα μου.

Άνεγνώρισε την γραφήν της νεάνιδος.

— Ίδου το παραδοζόν έψιθύρισεν.

Έλαβε την έπιστολήν και έστρεφεν αυτήν έντός των δακτύλων του, σκεπτικώς και ζητών να μαντεύσ'η τά έν

Π. Νομίζετε ότι εύκόλως μπορεί να δώσ'η μία μήτηρ την κόρην της, εις παλλαχείαν;

Μ. Άνωτέρας τάξεως γυναίκες δεν το κάμνουν (*Άποδοκιμασάι εν τ'ω άκρατηρίω*).

Π. Έγώ φρονώ ότι εις τας άνωτέρας τάξεις συμβαίνουν περιστότερα (*Εύγε! εύγε!*)

Μ. Έννοούσα να πω εις την έντιμον τάξιν δεν συμβαίνουν αυτά.

Π. Γνωρίζετε την οικογένειαν;

Μ. Όχι.

Π. Τόν άνθρωπον αυτόν τον έφερεν έπίτηδες ο Σκουζές;

Μ. Μάλιστα.

Π. Ο γαμβρός αυτής της νέας; διέκειτο φιλικώς προς την οικογένειαν;

Μ. Όχι.

Π. Ήτο μεθυμένος;

Μ. Δεν γνωρίζω την φυσικήν του κατάστασιν. Μ' έκαμε μόνον έντύπωσιν ή αϋθάδης είσοδός του και όπως κάθισεν εις τον καναπέ, ένθ' άφου είδε τέσσαρας ανθρώπους και λόγω ήλικίας μπορούσε να έλθ'η με μεγαλειότερον σεβασμόν. Το άπέδωσα όμως εις άγροικίαν.

Π. Είνε εύκολον γαμβρός να καταγγείλ'η την πενθεράν του ως δίδουσα την κόρην της μαντενοῦτα. Αυτό δεν άποδεικνύει ή ότι ψεύδεται ή ότι δεν είνε έντιμος άνθρωπος;

Μ. Κι' έμένα μοϋκάμεν έντύπωσιν ή κατάθεσις του ανθρώπου. Ο μόνος δισταγμός που είχα είνε ότι έπειδή ο Σκουζές έχει περιουσίαν, μήπως ή μήτηρ παρέδωκε την κόρην λόγω έμπορίας.

Π. Το έπράττετε σεις αυτό το πράγμα;

Μ. Όχι.

Π. Ήτο λοιπόν έντιμος άνθρωπος;

αυτή. Το περικάλλυμα ήτον έσφραγισμένον και δεν έτόλμισε να το διαρρήξ'η. Άλλά διατί ή Ίωάννα έγραψε; Τη έδωσαν λοιπόν καιρόν να γράψ'η έπιστολήν; Και επί τέλους τί έλεγε προς τον Ίακώβον Βαιγιάν;

Ο πάρεδρος εις μυρίας υποθέσεις έπεδίδετο, άλλα τίποτε δεν ήνόνει. Μπήκαν μέσ' το δωμάτιον της Ίωάννας δια της κλίμακας, πιθανώς ένθ' αυτή έκοιμάτο· εκείνη άντεστάθη· αυτά όλα είναι φανερά. Άλλά κατόπιν τί συνέβη; Ο πάρεδρος δεν προχωρούσε περαιτέρω. Έξηκολούθει μόνον να έρωτ'ά τον εαυτόν του.

— Πράγματι την άπήγαγον δια της βίας ή άφου την κατέβαλον, οικειοθελώς συγκατένευσε ν' ακολουθήσ'η τον άρπαγά της;

Άλλά δεν έτόλμα ν' άποδεχθ'η την μίαν ή την άλλην εκ των υποθέσεων τούτων. Επί τέλους έθηκεν εις το χαρτοφυλάκιόν του την έπιστολήν, αναλογιζόμενος ότι το μυστήριον θα διηυκρινίζετο κατά την επάνοδον του Ίακώβου Βαιγιάν. Και τίποτε άλλο μη έχων να πράξ'η άπεσύρθη, αφήσας την φύλαξιν της οικίας εις την Γερτρούδην, ήτις ίσως θα νύχαριστειτό αν εις άλλον τινά άνετίθετο ή έντολή αυτήν.

Ο άγροφύλαξ πρίν ή απέλθ'η, έφρόντισε να κενώσ'η τον κήπον, είτα δε ήκολούθησε τον πάρεδρον.

— Σοβαρά υποθέσεις, είπεν εις τον δεύτερον δημοτικόν άρχοντα.

Μ. Ἀμφιβάλλω.

Ἀραβαρτινός. Δύναται ἔνος γαμβρός νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ λέγῃ : Δός μου τὴν κύρην σου διὰ παλλακίδα ;

Μ. Ἐκτρωματικὸ εἶνε, ἀλλὰ γίνεται.

Ἀραβαρτινός. Εἶνε δυνατὸν ἡ παλλακεία νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον γάμου ;

Μ. Διατί ὄχι ;

Ὁ κ. Σ. Νοταρᾶς διηγεῖται καὶ αὐτὸς τὴν πρόσκλησιν τοῦ εἰς τοῦ Σκουζέ διὰ νὰ ἀκροασθῇ τῶν καταθέσεων τοῦ γαμβροῦ, περὶ οὗ καὶ ὁ προηγούμενος μάρτυς ;

Π. Εὐκόλον θεωρεῖτε εἰς γαμβρός νὰ καταγγέλλῃ οὕτω τὴν πενθεράν του.

Μ. Θεωρῶ τὸν γαμβρὸν ἀνάλογον τῆς οἰκογενείας.

Π. Ἄνθρωπος ἐντιμος τὰ λέγει αὐτά ;

Μ. Ἕνας ἐντιμος δὲν τὰ λέγει.

Π. Σᾶς ἐκάλεσαν ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀκούσετε αὐτὰ τὰ πράγματα ;

Μ. Δὲν ξεύρω.

Π. Δὲν ἐρωτήσατε, γιατί σᾶς προσεκάλεσεν ὁ Σκουζές ;

Μ. Ὅχι.

Π. Δὲν ἐννοήσατε, ὅτι γι' αὐτὸ σᾶς ἐκάλεσε, γιὰ ν' ἀκούσετε τί θὰ πῇ ὁ γαμβρός τῆς παθούσης.

Μ. Αὐτὸ ἦτανε.

Ὁθων Μαδρός

Καταθέτει καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια περὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς νέας, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ ἓνα μούτρο.

Π. Τί ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμε αὐτὸ τὸ μούτρο ;

Μ. Ἀνθρώπου!

Π. Ἀνθρώπου βέβαια, μολονότι μπορούσε κανεὶς ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου. . . Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ συμβαίνουν τοιαῦτα πράγματα ;

Μ. Κ' εἰς ἐμένα ἔκαμαν ἐντύπωσιν τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφαίνετο ὀργισμένος.

Π. Γιατί ἦτανε ὀργισμένος ;

Μ. Ἴσως ὁ ἄνθρωπος ἐβαρέθηκε τὴν γυναῖκά του.

Π. Δὲν σᾶς ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος τῆς ἐσχάτης τάξεως ;

Μ. Ἐλαβα τὴν χειροτέραν ἰδέαν καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς συγγενεῖς του.

Π. Εἰς αὐτὸ σφάλλετε. Μήπως δὲ μπορούσαν οἱ συγγενεῖς του νὰ γελασθοῦν καὶ νὰ κάμουν τοιοῦτον γαμβρὸν ; Εἰς αὐτὸ σφάλλετε. . . ἅς εἶνε. Ποίαν ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμε ἡ πράξις τοῦ Σκουζέ ;

Μ. Κάμμειαν, διότι ἔχω ἀκούει τόσα πολλὰ καὶ ἔχω δῆ ἄλλα τόσα. Ἐπειτα δὲν ἐνόμιζα τόσο βλάκα τὸν Σκουζέ νὰ ὑποσχεθῇ νὰ πάρῃ γυναῖκα μίᾳ τέτοια.

Π. Τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ τέτοια ; Δὲν ἦτο ἐντιμος κόρη ;

Μ. Ἐννοῶ τὴν θέσιν τῆς.

Π. Ἐχομεν λοιπὸν ἐδῶ τάξει ; καὶ θέσει ; Δὲν ἦτο καλὴ ἡ θέσις τῆς ;

Μ. Ἐννοῶ ὅτι ἦτο μικρᾶς τάξεως. Ἐγὼ τέλος πάντων ἂν πρόκειται νὰ πανδρευθῇ δὲν τὴν ἐπαιρνα.

Π. Μάθντε πρᾶγμα ὅπερ δὲν γνωρίζετε, ὅτι ἐξ ὅλης τῆς διαδικασίας ἀπεδείχθη ὅτι ἡ νέα ἦτο ἐντιμωτάτη. Εἶνε τολμηρὸν αὐτὸ ὅπερ λέγετε.

Ἀραβαρτινός. Εἶπατε, μάρτυς, ὅτι δὲν νομίζετε τὸν Σκουζέ τόσον κουτὸν ὥστε νὰ πᾶ νὰ πάρῃ μίᾳ τέτοια κόρη ; ἀλλὰ δὲν τὸν νομίζετε τόσον ἐξυπνον ὥστε νὰ δώσῃ καὶ ὑπόσχεσιν γάμου διὰ νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ ;

Μ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ καὶ ὅτι καὶ δὲν θὰ τὸ ἔκανε.

— Καὶ τόσον σοβαρά, γέρο-Μερσιέ, ὥστε νομίζω ἀπαραιτήτον νὰ πληροορήσω τὴν δικαιοσύνην ἁμέσως.

— Ναι, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ εἶχαμεν χωροφύλακας εἰς τὴν ἐδραν τοῦ δήμου, ἀλλὰ αὐτοὶ ὅλοι εἶνε σ' τὸν στρατόν.

— Κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην, γέρο-Μερσιέ, οἱ χωροφύλακες δὲν ὠφελοῦνε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἐπειτα, τί μ'ποροῦμεν νὰ πράξουμεν ἡμεῖς ; Τίποτε. Ἀπαιτεῖται νὰ ἐνασχοληθῇ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ δήμαρχος, ἐγὼ ἔχω καθῆκον νὰ εἰδοποιήσω τὸν εἰρηνοδίκην.

— Μάλιστα.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσητε ἁμέσως εἰς Χαρβείλιν καὶ, ἂν τὸν εὑρητε, νὰ γυρίσητε μαζί του.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ λοχαγός ;

— Τὸ πολὺ ἕως αὔριον τὸ πρωῒ.

— Ἀναχωρῶ.

— Πηγαίνετε, καὶ ἔλατε ὅσον ἔμπορεῖτε τὸ ταχύτερον.

Ὁ ἀγοφύλαξ ἤρε τὸν εἰρηνοδίκην παρὰ τῷ κ. Δεβιολαῖν καὶ ἡ Σωσάννη ἐγνώριζον τὸν Ἰακώβον Βαιγιάν καὶ τὴν θυγατέρα του, ὡς ἐκ τούτου δὲ, ἐξίσου ὅσον καὶ ὁ εἰρηνοδίκης θλιβερώς συνεκινήθησαν μαθόντες τὸ φοβερόν γεγονός.

Ἐν σπουδῇ ἡγήθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης.

— Θὰ διατάξω νὰ ζεύξουν τὴν ἄμαξαν, εἶπεν ὁ κ. Δε-

Βιολαῖν, διὰ ν' ἀναχωρήσωμεν ὅλοι μαζί· ἐμὲ καὶ τὴν θυγατέρα μου θὰ μᾶς ἀφήσετε εἰς τὸν πύργον τῆς κυρίας Δε-Σιμαίς, ἡ δὲ ἄμαξα θὰ σᾶς μεταφέρῃ εἰς τὸ Μαρεῖλ. Κρατεῖτε λοιπὸν αὐτὴν, κι' ὅταν ἴδῃτε εἰς Μαρεῖλ, ὅτι ἔχετε νὰ πράξητε, ἐπανέλθετε νὰ μᾶς εὑρετε εἰς Βωκοῦρ παρὰ τῇ βαρόννῃ.

Αὐτοστιγμὴν προητοιμάσθη ἡ Σωσάννη, καθίσαντες δὲ καὶ οἱ τέσσαρες ἐντὸς τῆς ἁμάξης ἀνεχώρησαν.

Ὁ εἰρηνοδίκης, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ἀγοφύλακος, ἔκαμν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν τὰς ὑπὸ τῶν τελευταίων γενομένας ἤδη ἐξακριβώσεις. Ὁ πάρεδρος τῷ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολήν, ἣν εὑρεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δημάρχου.

— Διάβολε, διάβαλε, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης, ἀποβᾶς μᾶλλον περίφραντις καὶ σκεπτικίος.

Ἐνεκεν τῶν αὐτῶν λόγων, δὲν ἀπεσφράγισε καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ὁ πάρεδρος τὴν ἐπιστολήν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπεσκέφθησαν τὴν οἰκίαν, οἱ κύριοι οὗτοι κατήλθον εἰς τὸν κήπον. Ὁ εἰρηνοδίκης ἐξήταξε τὸ ἔδαφος μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ τὴν πρῶτην εἰσθλόνετες ἐν τῷ κήπῳ πανταχοῦ εἶχον πατήσει. Ἐν τούτοις κατάρθρωσε ν' ἀνακαλύψῃ σχεδὸν ἀπεσβεσμένα τὰ σημεῖα γυμνῶν ποδῶν, ὧν πού μὲν ἡ πτέρνα εἶχε βυθισθῇ ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τῆς βροχῆς χαλαροῦ ἐδάφους, πού δὲ ἐφαίνοντο τελείως τὰ σημεῖα καὶ τῶν πέντε δακτύλων. (ἀκολουθεῖ)